

**СЪВРЕМЕЕН
ЛЮБОВЕН РОМАН**

ИННА РАНГЕЛОВА

**СИНИ ОЧИ,
ДЪЛБОКИ ОЧИ**

Джейк беше отпуснал огромното си мускулесто тяло в мекия и удобен стол на приятеля си. Обстановката в офиса на Лоугън го напрягаше. Всичко беше прекалено консервативно за неговия вкус. Въртеше нервно цигарата между пръстите си. Очакваше този разговор. Беше напрегнат. Знаеше, че Лоуг ще бъде сериозен, щом ставаше дума за работа. Така и трябваше. В бизнеса нямаше друг начин. Или изяждаш или биваш изяден.

— Човекът, с когото разговарях, каза, че става въпрос за много пари. – усмихна се лукаво Джейк.

— Това звучи добре. А сигурен ли си, че ще плати. – попита колебливо Лоугън.

— Няма начин да не го направи. Спокойно, довери ми се.

— Ако някой разбере, ще те разкъса, знаеш нали, а и с теб горя и аз.

Джейкът се изсмя толкова силно, че смехът му заехтя в целия офис.

— Не съм новак, Лоуг. Знаеш го. Имай ми доверие.

— Добре, ще опитам да не се тревожа. Всичко ще мине по план, вярвам в това.

— Точно така. А за какво си се умислил?

– Джейк познаваше Лоуг отдавна. Умееше да различи всяко едно чувство, което се изписваше върху лицето му.

– Нищо сериозно. Просто се чудя как ще запазиш такава тайна от семейството си и най-вече от приятелката си. Как ще действаш зад гърба им, без те дори да се осетят. – каза Лоугън.

– Ще опитам да я опазя възможно най-дълго. Надявам се никой да не се осъмни в мен. Все пак всички ми имат доверие. Родителите ми ме мислят за най-добрия син, съществувал някога, а приятелката ми е толкова наивна, че би повярвала на всяка една моя дума. – засмя се той.

– Добре, все пак внимавай и ако има нещо не се тревожи да ме потърсиш!

– Ами, щом обсъдихме нещата е време да тръгвам. Радвам се, че се видяхме. До скоро! – усмихна се.

Джейк стана плавно от стола и се запъти към изхода, оглеждайки още веднъж този офис, който ненавиждаше. Мина покрай секретарката на Лоугън и ѝ се усмихна широко. Той обичаше женското внимание и не се срамуваше да го показва.

Оливия стоеше в кафенето. Музиката, която звучеше, беше лежерна, атмосферата също. Целият интериор ѝ навяваше спомени, но не от онези лошите, а от тези, които те карат да настръхваш от удоволствие. Спомени, които тя искаше да запази само за себе си. Заобикалящите я хора бяха забили глави в телефоните си – нещо, което ѝ се струваше доста подтискащо. Те коренно се различаваха от нея. Чувстваше се излишна на мястото, на което беше поканена. Съзнанието ѝ беше обляно от мисли както всеки един ден. В ума ѝ беше той, само той и никой друг. Тя беше напълно обсебена от него. Опитваше се да не мисли чак толкова за Джейкъб, но това не се получаваше. Толкова много неща тормозеха съзнанието ѝ, че не беше на себе си.

Вниманието на Оли се изостри когато от съседния край на кафенето зазвуча мелодия на пиано. Тя настръхна. Понякога тези нежни звуци ни карат да се замислим върху нещата, които ни вълнуват най-много. Наслаждаваше се на музиката, облеганата на мек стол, близо до бара. Затваряше очи и се усмихваше. Забравяше за проблемите. Мислеше само за хубавите неща, които ѝ се случваха последните дни. Не след

дълго музиката затихна, а обърканите мисли, които имаше изчезнаха. Наоколо се носеха смесени аромати. Тежки женски парфюми, премесени с дим от цигари и мъжки, премесени с мирис на алкохол. Оливия не можеше да понесе повече от това. Реши да тръгва. И без това никой нямаше да забележи отсъствието ѝ. Тя излезе от кафенето и пое дълбоко въздух. Искаше да се отърве от ароматите, които беше вдишала, а може би и от хората, с които се бе събрала.

На бюрото стоеше отворен лаптоп, а на нощното шкафче – книга. Оливия се учуди, че приятелят ѝ чете. Тя не знаеше за това негово занимание. Запъти се бързо към четивото и погледна корицата ѝ. Беше криминална – „Убийство в Ориент Експрес“ на Агата Кристи. Оли я хвана в ръце и започна да я разлиства. Заинтригува я, но вниманието ѝ се насочи към стар жълт плик, който се намираще в четивото. Тя го взе в ръка и започна да го оглежда от всички страни. Отгоре в десния ъгъл имаше залепена марка, но на полето за подател беше празно. Бе запечатан с тиксо и

съдържанието му остана скрито от любопитния поглед на Оливия. Пликът продължаваше да се намира в ръцете ѝ. Изведнъж тя усети как някой я сграбчва за ръката. Болката бе толкова силна, че едва не изпищя. Оли подскочи. Страхът я обля цялата. В първия момент си помисли, че това е бащата на Джейкъб. Не знаеше какво е направила, къде е сбъркала. Но след като се обърна се оказа приятелят ѝ. Озоваха се лице в лице. На милиметри един от друг. Толкова близо, че тя чувстваше горещия му дъх. Усещаше тежкия мъжки парфюм, който беше попил в кожата му. Погледът на Джейкъб изгаряше Оливия. В него се четеше гняв. Ръцете ѝ трепереха. Кафявите ѝ очи се бяха напълнили със сълзи.

— Спри, моля те, исках просто да разгледам наоколо. Баща ти ме пусна тук. — хлипайки обясни тя.

Той я пусна рязко и я избута назад.

— Какво си мислиш, че правиш, подяволите? Не искам никога повече да ровиш в нещата ми, ясно?! – изкрещя той.

Оливия не разбра какво става. Какво криеше от нея, че да стигне до тези крайности? Той я нараняваше. Погледна го отново, а челюстите му все още бяха стиснати. Цялото му

лице беше пламнало. Очите му бяха присвити. Думите бяха заседнали в гърлото на Оли. Не можеше да изрече нито една повече. Мислеше, че ще я удари. За пръв път откакто бяха заедно виждаше в него злоба и омраза.

— Оливия ти си прекрасна, знаеш нали? В красивата ти главица, все пак има мозък! Но ако това, което научи днес, излезе наяве ще загазиш. Помни ми думите. За втори път се промъкваш в стаята ми. Първия път преглътнах това, макар и трудно, но сега, сега е различно. Ти разкри тайната ми. Месеци труд отидоха подяволите заради твоето шибано любопитство. — озъби се Джейкъб.

— Джейказ, аз толкова много съжалявам. Не биваше да се ровя. — хлипаше тя. Моля те не наранявай близките ми. Те нямат вина.

— Оливия, ти развали сделката! Разбираш ли изобщо сериозността на проблема? Планувах я толкова време и накрая една малка глупачка да съсипе всичко. Да оставим на страна въпроса за това колко много пари изгубих. Но сега може би ще те преследват. Остави ме мен. Пази се от тях! — предупреди я той.

— От, от кои тях? От бандата ли? — заекваше Оли.

Джейкъб само я погледна, сетне извърна поглед.

— Според мен бягай. Ако те хванат не знам как ще се измъкнеш. Аз няма как да ти помогна. Не биха направили нищо лошо на близките ти, но на теб да.

— Да бягам? Цял живот да живея в страх дали няма да се появят от някой ъгъл? Това ли е съветът ти?

— Не мога нищо друго да направя. Сама си си виновна. Търси вината в себе си. Това е моят съвет. Замини и не се връщай тук известно време.

— Може би си прав. Може би това е единственият възможен изход. — свъси вежди Оли.

— Ами добре тогава, сбогом Оливия.

— Сбогом, Джейкъб.

Оливия беше отпуснала глава в меката седалка на автобуса и гледаше през прозореца. Стомахът ѝ се беше свил на топка. В нея имаше огромно напрежение, но и доза вълнение. Отиваше на ново и съвсем непознато

място. Сама. Въпреки че беше достатъчно самостоятелна, все пак се страхуваше от неизвестността. Беше длъжна да замине. Нямаше друг вариант. След като толкова трудно обеди родителите си, че това решение е най-доброто за нея, тя събра набързо багажа си, намери автобусен билет, избра случаен град и просто си тръгна от стария град със свито от мъка сърце. Знаеше, че ще е трудно да бъде сама в големия град Денвър, но трябваше да опита. Толкова много обичаше семейството си, че нямаше да си прости ако нещо им се случи. Тя беше виновна за това, което я беше връхлетяло. Беше повече от любопитна и връща си навсякъде носа глупачка, която изложи на риск всички около себе си.

Оливия твореше. Всеки ден. Не пропускаше. След като бе напуснала университета, тя се бе отдала изцяло на голямата си страст – да рисува. Използваше всяка свободна минута да се „потапя“ в изкуството. Искеше да направи изложба. Събитие в тесен кръг. Събитие, на което щеше

да се види с близките си, да покаже творбите си, да им се наслади. Това бе и нещото, което я правеше силна. Именно мечтата я крепеше.

Събитието бе в тесен кръг. Оливия беше спестила достатъчно пари от работата си като продавач на сладолед, за да наеме зала. Веднага щом го направи се захвана с украсата. Всичко беше като под конец. Част от картините ѝ бяха закачени на стените, а друга част – положени на стативи. Всяка една от творбите разказваше история. Оливия ги беше създала с много усилен труд, с пот на челото и сълзи в очите, но сега се гордееше със себе си. За пръв път беше горда от това което е направила. Оли бе пристигнала час преди официалния час. Искаше да се овери, че всичко ще бъде перфектно. Сервира храна в красиви и цветни подноси и с това завърши всичко, което бе планувала. Седна на един стол, пусна музика и зачака скъпите си гости.

Не след дълго те започнаха да се появяват един след друг. Разбира се, имаше и външни посетители. Явно бяха разбрали за изложбата, а това допълнително радваше Оли. Сред всеки един гост тя търсеше най-специалните, а именно

членовете на семейството си. Не след дълго ги видя на прага на вратата. Официални и спретнати. Оливия се затича към тях и ги прегърна с все сила. Майка ѝ беше облякла червена рокля, която стоеше перфектно по формите на тялото ѝ . Баща ѝ пък, беше с риза, вратовръзка и панталон. Оливия за пръв път виждаше баща си облечен по този начин и това я зарадва изключително много. Брат ѝ също се беше нагласил, изглеждаше като тийнейджър, а не като малко момче.

В залата влизаха и излизаха какви ли не хора. Оглеждаха картините, обсъждаха ги. Някои оставаха впечатлени от тях, други не спираха да критикуват. Но това не интересуваше Оливия. Тя не си правеше труда да обръща внимание както на неизвестните посетители, така и на техните коментари. В залата, обаче имаше и човек, за който Оливия дори не подозираше. Той беше като хищник. Следеше всяка нейна крачка, всяко нейно действие, всяка мимика по лицето ѝ. Оглеждаше я от глава до пети. Харесваше му роклята с която Оливия беше. Цвят шампанско, с дантела. „ Хищникът“

бе костюмиран. В костюм с черен цвят , синя риза и червена врътовръзка. Очите му бяха леко присвити. Наболата му брада го правеше по-мъжествен от колкото всъщност беше. Наблюдава дълго. След като видя , че Оливия най-сетне е сама, се приближи до нея и се усмихна.

— Здравейте, госпожице. Прекрасна изложба! Вие ли сте автора на всички тези картини? – усмихна се.

— Да, всички те са мое дело. Радвам се че Ви харесват! – набързо каза Оливия. Отегчението от разговорите с непознати хора бе изписано върху лицето ѝ.

— А мога ли да купя някоя от тях? – засмя се той.

— М да, всъщност това е целта на изложбата. Изберете си картина, а аз ще Ви я опаковам.

— С удоволствие.

Оливия огледа добре купувача. В него имаше нещо, което никак не ѝ харесваше. Щом се приближеше до нея я побиваха тръпки. Имаше нещо, което тя не можеше да обясни, нещо коварно се долавяше в погледа му.

Оливия от доста време не се бе чувствала толкова изморена. Единственото което искаше, бе да легне в мекото си легло и да се отададе на заслужена почивка. Оли изпращаше гостите един по един. Благодарни на всеки поотделно, че я е уважил. Сбогува се с родителите си и им обеща, че скоро ще се видят за по-дълго време. След като изпрати и последния гост, Оливия застана до картините и с удоволствие установи, че е продала поне половината. След това се усмихна неволно, взе палтото си и го облече набързо. Реши, че ще остави почистването за друг ден, сега нямаше сили и за това. Угаси лампите и излезе навън.

Чу някакъв шум и се обърна рязко назад. Тогава някой я сграбчи силно и прикри устата ѝ. Оливия изпадна в паника. Опита се да извика, но не успя. След миг се озова в кола. Черна на цвят, само това успя да види. На предните седалки имаше двама едри мъже, облечени в черни костюми. Паниката бе обзела напълно Оливия. Времето прекарано в колата ѝ се струваше безкрайно. Неизвестното я плашеше. Единият мъж беше

завързал ловко устата и ръцете ѝ. Личеше си, че го е правил и друг път. Не след дълго колата рязко спря. Мъжете излязоха от нея и изкараха Оливия навън. Един от тях започна да я дърпа към голяма сграда, намираща се пред тях. Оли се противопоставяше на всяко тяхно действие, но беше прекалено слаба, за да се пребори. След няколко секунди се озоваха в тъмна стая, без прозорци и лампи. Определено беше зловеща. По страните на момичето започнаха да се стичат сълзи. Първото нещо, което и хрумна, беше, че бандата от стария ѝ град я е намерила. Знаеше, че е загазила и това много я притесняваше. Мъжете придърпаха един стол от другата стая и завързаха Оли за него. След това излязоха и затвориха вратата. Оливия не спираше да се оглежда наоколо. Стаята, в която се намираще, определено изглеждаше подтискащо. Паяжини висяха отвсякъде, а тъмнината беше погълнала всичко наоколо. За пръв път в живота си Оливия се чувстваше толкова уплашена и безпомощна.

Изведнъж вратата се отвори и на прага застана едра мъжка фигура. Единственото, което Оливия успя да види, бяха очертанията ѝ.

— Здравей, Оливия. Как си? Как се чувстваш тук? – чу се силен смях.

Оли не можеше да отговори. Само мълчеше и слушаше гласа, който ѝ се стуваше така познат.

— Днес беше изключително красива с тази рокля. Изожбата също беше на ниво, но единственото, което не ми хареса, бе това, че не обърна никакво внимание на такъв важен гост като мен. Но за всяка грешка има прошка нали така? — смехът ставаше все по-гръмък.

Мъжът започна да се приближава бавно към нея. Тя присвиваше очи в опит да го види. Сетне той застана пред нея. Оливия ахна. Дишането ѝ се очести.

— Позна ли ме? Чувствай се като вкъщи тук, макар че не е особено приветливо. Това ще бъде твоят дом за много дълго време.

След това той махна кърпата от устата на Оливия и се усмихна лукаво.

— Какво, какво подяволите си мислиш, че правиш? Как може да ме отвлечеш и да ме доведеш тук? Кой всъщност си ти и какво искаш от мен? От онази банда си, нали? Дошъл си тук, за да ми отмъстиш, така ли е? — крещеше Оливия. Този път в погледа ѝ се четеше гняв, вместо страх.

— За какво говориш, каква банда? Тук

си, защото така съм решил. Вече ме познаваш, но все пак аз съм Робърт. Запомни добре това име, защото ще присъства много често в живота ти, не всъщност по-правилно е да се каже, че вече аз ще съм твоя живот.

— Какви глупости ми говориш? Дойде днес на изложбата ми, държа се мило, а сега ме отвличаш? Щом не си от онази банда, какво искаш от мен? Веднага ме пусни да си ходя!

— Скъпа, щом си тук мислиш ли, че така лесно ще те пусна да си идеш? Толкова усилия положиха хората ми да те доведат тук, а сега да те пусна така ли? – засмя се той.

Оливия беше бясна. Яростта се четеше по лицето ѝ. Атмосферата можеше да се реже с нож.

— И за какво съм ти? – викна Оли.

— Оливия, аз съм от онези мъже, които поискат ли нещо си го вземат. Мога да имам всяка, не знам дали го съзнаваш. Богат съм, успешен, красив. Какво повече може да иска една жена. Но истината е, че аз поисках да имам теб. Днес те видях на изложбата и реших, че ще бъдеш моя. Никоя не ми е отказвала до сега. Вярвам, че и ти няма да го направиш. Иначе ще съжаляваш, а и нямаш друг избор, няма къде да избягаш.

Оливия премигваше невярващо. Що за човек беше този?

Вратата се отвори леко. Лъч светлина проникна в стаята. Оливия едва се движеше. Нямаше сила дори да вдигне главата си от пода. Не бе слагала и залък в устата си вече втори ден.

— Хайде ставай. Донесох ти храна и вода. Трябва да се храниш. — заповяда Кристофър.

Оливия се заслуша в гласа. Не ѝ беше познат. Със сигурност не беше Робърт. Щеше да познае този така противен глас. Оли се опита да повдигне глава, но не успя. Тогава усети ръка, която я хвана и я изправи.

— А сега яж! Не искам да имам проблеми с Робърт заради теб. Започвай веднага!

Оливия погледна мъжа пред нея. Беше със средно телосложение. Косата му беше тъмна и рошава. Опита се да види и лицето му, но не успя. Той носеше маска. Единственото което Оли успя да види бяха очите му. Сини. Сини като океана. Не беше виждала по-красиви очи. Красиви, но ледени. Този мъж

излъчваше такава студенина. Но Оливия не се страхуваше от него. Не можеше да си обясни причината. Нещо в него я привличаше така силно, че тя потръпна от вълнение.

Кристофър я погледна в очите. Оливия застина. Наистина този поглед я караше да се вкаменява. Крис ѝ действаше така. Но Оли искаше да надникне под маската. Искаше да види цялото му лице. Не се съмняваше в това, че ще е красиво.

— Моля те, измъкни ме от тук. — помоли се тя.

— Не мога. Няма как. Аз съм дясната ръка на Робърт. Мислиш ли, че ще направя нещо против волята му и то заради теб?

— Ти не си като него. Различен си.

— Не ме познаваш! По-добре не говори.

Оливия беше в плен вече четвърти ден, но за нейно щастие, Робърт го нямаше. Мислеше си дали родителите ѝ са уведомили полицията за отсъствието ѝ. Дали я търсеха? Трябваше на всяка цена да се измъкне от този капан. От известно време насам обаче, Оли чувстваше

нещо, което не можеше да си обясни. Искаше да вижда Кристофър възможно по-често. Макар че той се държеше грубо с нея, тя искаше да го зърне поне за миг. Искаше да види очите му, да усети аромата. Вълнуваше се при всяка тяхна среща. Очакваше с нетърпение да ѝ донесе храна. Имаше нещо в този човек. Нещо беше скрито под повърхността и тя беше готова на всичко за да пречупи тази ледена обвивка.

— Пусни ме, пусни ме ти казах. Къде ме водиш? — не спираше да крещи Оли.

— В стаята ми. Подготвена е специално за нас. Ще запомниш завинаги тази нощ, Оливия. Още в мига, в който те видях, си казах , че ще бъдеш моя.

—Моля те, не го прави. Недей!

Робърт отвори вратата на стаята и блъсна Оливия вътре. Спалнята наистина беше украсена със свещи и цветя. Щеше да е романтично, ако това не беше Робърт. Той я сложи върху леглото и започна да целува врата ѝ. Целувките му изгаряха кожата на Оли. Беше като звяр. Яростен и безжалостен.

Тя се опитваше да се измъкне от хватката му, но той бе прекалено силен. Роб покри с потното си тяло, нейното. Разкъса бързо дантелената ѝ рокля. Оливия не спираше да вика за помощ.

Изведнъж вратата на стаята се отвори и на прага ѝ се появи Кристофър.

— Роб, извинявай, че ви прекъсвам, но искам да поговорим, спешно е. — говореше бързо Крис.

— Точно сега ли намери, не виждаш ли че съм зает? — обърна се той към Кристофър.

— Казах, че е спешно!

Кристофър погледна Оливия. За пръв път в очите му се четеше нещо различно от студенина, а именно жал.

— Робърт, какво правиш с момичето? Нали я отвлече за да я сплашиш. За да спре да прави изложби и да те конкурира.

— Крис, не се меси. Да, в началото беше така, но сега я искам и то много. Има нещо в нея, което ме привлича. Може би това, че винаги ме отблъсква. Остави ме да я имам.

— Не, няма да ти го позволя. Не е правилно. Не се вкарвай в грях.

— Кристофър, май забравяш кой е шефа, а това никак не ми харесва. Не ме карай да стоя

пред теб полугол, а вътре да ме чака жена. Не е редно.

Кристофър не се сдържа. Блъсна Робърт и влезе в стаята. Ови тялото на Оливия с чершафа, хвана я за ръката и я повлече към изхода. Оливия за пръв път виждаше лицето на Крис. Беше перфектно. Всякаш изваяно. Така и си го представяше.

— Кристофър, правиш огромна грешка, пусни я. Не се меси, ще съжالياваш. Заради тази глупачка, ще съсипеш приятелството ни, така ли?! — ядосано крещеше той.

— Не мога да ти го позволя. А и ти не си ми приятел, аз ти бях подчинен. Ти никога не си ме уважавал. Махаме се от тук.

След като Кристофър беше оставил Оливия в дома ѝ онзи ден, не я беше търсил повече. Тя не знаеше дали той е добре. Няколко дни не беше спала от притеснение. Искаше да се свърже с него, да го попита как е, но нямаше как и това я караше да се чувства зле.

Изведнъж на звънеца се позвъни. Оливия подскочи. Погледна през шпионката и видя Кристофър. Очите ѝ се разшириха.

Отвори рязко вратата и скочи на врата му.

— Оливия какво правиш? — засмя се той

— Аз, аз толкова.. влизай. Не мога да повярвам че дойде, наистина. От няколко дена се притеснявах всяка една секунда за теб. Как си?

— Добре съм, спокойно. Наех си квартира и живея там. Не съм чувал или виждал Робърт, но съм сигурен ,че ще търси отмъщение.

— И аз мисля така. Трябва да бъдем много внимателни. Онзи ден не можах да ти благодаря, че ме спаси. Ако не беше ти..

— Тихо. Стига. Забрави за тази история. Край! Тя е минало.

Кристофър сложи пръст върху устините ѝ в опит да я накара да спре да говори. След това се вгледа по-подробно в лицето ѝ. Чертите ѝ му харесваха. Сега беше чиста, спокойна, беше различна. Кристофър се приближи по-близо до нея и усети горещия ѝ дъх. Но рязко се отдръпна. Искаше му се да я целуне. Но знаеше, че не е правилно. А Оливия не само искаше да го целуне, но и беше готова да го направи. Изведнъж покри устните му с нейните. Бяха толкова меки, като кадифе. Целувката им беше страдна. Оливия не можеше да повярва, че Кристофър може да излъчва толкова топлина.

Топлина, която можеше да изгои всичко наоколо.

— Извинявай Кристофър. Не знам какво ме прихвана.

— Това не трябваше да се случва. Не бива. Трябва да тръгвам.

Кристофър стана рязко от дивана и се запъти към вратата.

— Моля те, ела пак. Ще ми бъде много приятно. — усмихна се тя.

Оливия застана по-близо до него и го целуна отново. Този път по-продължително. Не искаше този миг да свършва. Беше си го представяла много пъти, но сега беше реалност. Случваше се наистина. Кристофър започна да целува нежно врата ѝ. Обви длани около него. Докосваше го нежно. Пръстите му бяха меки и дълги. Имаше вълшебни ръце. Целуваше умело и жадно. Спускаше се по-надолу. Правеше го толкова добре. Оливия затваряше очи. Беше в плен на страстта, но въпреки това една мисъл не спираше да я тормози, въпреки удоволствието.

— Не, не почакай. Кристофър всичко

се случва прекалено бързо. Това, което ме притеснява е ,че не те познавам. Вече загувих вяра в хората. Преди време се бях забъркала с човек, който се занимаваше с незаконни неща. Това беше и причината да дойда в този град. Ами ако и ти ме предадеш? Ако се възползваш от мен, а после ме захвърлиш? Не мога да понеса още едно унижение.

— Оливия, аз съм никой. Едно нищо. Една отрепка, която години наред беше слуга и престъпник. Но когато разбрах, че Робърт ще се възползва от теб очите ми се отвориха широко. Аз прогледнах Оливия. Прогледнах за същността на Роб. И причината за това си ти. Нямам намерение да се възползвам от теб. Не знам какво всъщност си преживяла в миналото, но аз ще те накарам да го забравиш. Ще излекувам раните ти с целувки, а след това и сърцето с любов. Оверявам те.

Дишането ѝ ехтеше в тясната стая. Оливия беше затворила очи. Изпитваше неземно удоволствие. Всичко това което се беше случило тази вечер щеше да остане в съзнанието ѝ много дълго време. Не можеше да повярва че е била с

Кристофър. Искаше тези ръце които ѝ даваха храна да я докосват. Тези сини очи да я гледат влюбено, тези устни да я целуват жадно. И го получи. Чувстваше се щастлива. Много щастлива. За пръв път беше с мъж и все още се чудеше дали това наистина се е случило. Дали не е било просто един хубав сън?